Redacţiunea, Administraţiunea, şi Tipografia:
Braşov, piaţa mare Nr. 30.
Scrisorî nefrancate nu se primesc. — Manuscripte nu se retrimet.
INSERATE se primesc la Administraţiune în Braşov şi la următórele Birourî de anunciurî:
în Viena: *M. Dukes, Heinrich Schalek, Rudolf Mosse, A. Oppeliks Nachfolger; Anton Oppelik, J. Danneberg*, în Budapesta: *A. V. Goldberger, Eckstein Bernat*: în Bucuresci: *Agence Havas*, Succursale de Roumanie; în Hamburg: *Karolyi & Liebmann*.
Preţul inserţiunilor: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărî mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o seriă 10 cr. séu 30 banî.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LVIII.

„Gazeta" iese în fiă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe şése lunî 6 fl., pe trei lunî 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe an.
Pentru România şi străinătate:
Pe un an 40 franci, pe şése lunî 20 fr., pe trei lunî 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francî.
Se prenumeră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectorî.
Abonamentul pentru Braşov
administraţiunea, piaţa mare, Tôrgul Inului Nr. 30 etagiu I.: pe un an 10 fl., pe şése lunî 5 fl., pe trei lunî 2 fl. 50 cr. Cu dusul în casă: Pe un an 12 fl., pe 6 lunî 6 fl., pe trei lunî 3 fl. Un esemplar 5 cr. v. a. séu 15 banî. Atât abonamentele cât şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 166.—Anul LVIII. Braşov, Joi, 27 Iulie (8 August) 1895.

In ajunul Congresului.

Braşov, 26 Iulie v. 1895

Am arătat, ce mare rol jócă în lupta comună pentru esistenţa naţională idea coaliţiunei popórelor nemaghiare; am arătat, că nisuinţele pentru realisarea ei, carî au dat nascere şi congresului convocat la Budapesta, sunt nu numai firescî şi juste, dér sunt reclamate de necesitate; în fine am arătat, că sunt momente, carî sprijinesc în deosebî conlucrarea frăţéscă a Românilor cu Slovacii şi cu Sêrbii din Ungaria, în scopul apĕrării comune.

Acum, în ajunul întrunirei de Sâmbătă, nu mai rĕmâne decât ca, în faţa acestor constatărî, sĕ dorim din nou ca pasul întreprins cu congresul sĕ n'aducă decât folos causei solidarităţii celor asupriţî.

Nu cunóscem încă nicî până adî programul lucrărilor congresului — dér trebue sĕ presupunem, că cei ce l'au iniţiat, au avut în vedere enorma responsabilitatea, ce le incumbă în faţa unei cause atât de marî, care atinge interesele comune celor trei popóre.

In deosebî în ce ne privesce pe noi Românii, trebue sĕ se aibă în vedere, că, deşi, — cum a accentuat un fruntaş slovac, — suferinţele nóstre se aséménă atât de mult cu suferinţele Slovacilor şi ale Sêrbilor, totuşî situaţiunea nóstră politică şi posiţiunea nóstră de drept, în lupta pentru egala îndreptăţire naţională, este în multe privinţe diferită de a lor.

De aceea conferenţa nóstră naţională dela 1893, când a dat comitetului central al partidului autorisarea de a „continua cu pertractările" pentru realisarea unei conlucrărî cu popórele nemaghiare din statul ungar, a declarat tot-odată categoric, că aceste se pot face numai şi numai pe basa programului nostru naţional.

Este dér un postulat de căpetenia conservarea nealterată a programului nostru naţional dela 1881. In legătură strînsă cu acest program este şi atitudinea politică stabilită de conferenţa partidului nostru naţional, care atitudine numai printr'un nou vot al acestei conferenţe sĕ póte modifica.

Au emanuat din sînul Slovacilor şi al Sêrbilor vocî, carî învólvă dorinţa, ca viitorul congres sĕ se pună pe un teren, care n'a fost, nu este şi nu póte fi terenul de acţiune al luptelor şi revindicărilor nóstre naţionale. De aceea este o datoriă supremă de a veghia, ca atuncî, când se vor căuta punctele de atingere, pe basa cărora sĕ se pótă întreprinde o acţiune comună a Românilor cu Slovacii şi cu Sêrbii, sĕ se aibă în vedere în tótă estinderea programul şi posiţiunea de drept a naţiunei române.

Căcî nu este adevĕrat, ceea ce a susţinut dilele trecute fóia guvernului, că Românii când au pretins autonomiă şi recunóscerea ca „naţiune deosebită" în anii şése-decî, ar fi fost luaţî în rîs, deórece bine scim, că esistă legî sancţionate de Domnitor, din acel timp, carî au garantat autonomia şi egala îndreptăţire politică-naţională a Românilor din Transilvania şi carî numai mai târdiu au fost unilateral desfiinţate.

Decă congresul s'ar pune de pildă pe terenul art. de lege 44 din 1868, atuncî s'ar prejudeca cumplit nu numai programului nostru şi atitudinei nóstre politice, ci chiar şi posiţiei, ce au luat'o celelalte naţiunî faţă cu legea de naţionalitate, pe care au combătut'o, şi despre care deputatul Dobrzansky (slovac) când s'a desbătut în dietă, în Noemvre 1868 — pledând contra ei în terminî destul de moderaţi, — a dis: „decă am primi-o, ne-am da concursul la sacrificarea unicei garanţii a vieţii nóstre spirituale, basată pe legile patriei nóstre, ba ne am da concursul chiar la decretarea morţii nóstre spirituale, însĕ acest drept nu'l avem şi nu'l are nicî întréga legislaţiune..."

Trebue déră sĕ se ţină sémă cu cea mai mare conscienţiositate de basele desvoltării istorice a luptelor nóstre naţionale. décă este, ca încercarea de faţă, de a inaugura o acţiune comună, sĕ aibă vre-un succes real.

Inainte de tóte însĕ trebue noi Românii sĕ avem în vedere, ca fără de o concentrare puternică a tuturor elementelor bune şi harnice din sinul naţiunei nóstre — a căreia însemnătate am desfăşurat'o nu de mult într'un şir de articulî — nu se póte duce la un bun sfîrşit o acţiune atât de mare, a căreia ţintă sĕ fiă schimbarea sistemului asupritor.

In cestiunî atât de marî şi vitale este o datoriă supremă naţională, de a procede cu o ideală abnegaţiune, şi décă trebue sĕ insufleţéscă ceva în momentele aceste critice pe toţî sincerii apĕrătorî ai principiului solidarităţii popórelor asuprite, atuncî acésta este consciinţa, isvorită din simţul curat al iubirii de ném şi de patriă, de-a-şî fi implinit cu scumpĕtate acea datoriă.

Pĕtrunşî déră de aceste sentimente şi de acéstă speranţă, urăm Congresului, care şi-a înscris pe drapel ideia conlucrării comune a popórelor asuprite, cea mai bună reuşită!

Guvernul şi Congresul naţionalităţilor.

Oficiósa ungurésca „Bud. Tud." comunică următórele:

„Din mai multe părţî s'a pus întrebarea, că óre autoritatea civilă-poliţienéscă concede-va ţinerea Congresului naţionalităţilor, convocat pe 10 August. Aşa credem, că acésta cestiune va rĕmâné nedesbătută, fiind-că până acum adunarea acésta, poreclită cu numele bombastic de „Congres" — la care după tótă probabilitatea nu va lua parte nicî un cetăţén din Budapesta — *nu este încunosciinţată la nicî o autoritate*; ér adunărî publice, carî nu sunt încunosciinţate şi a căror ţinere nu s'a conces pe calea autorităţii, eo ipso *nu se pot ţine.*"

„Din comunicatul acesta apare, — dice „Hazánk" — că „Congresul nu este încunosciinţat până acum la nicî o autoritate", membrii Congresului sciu, că trebue sĕ anunţe adunarea; nimenî însĕ nu scie din comunicat, că décă congresul se va anunţa în tótă forma, ce va face guvernul?"

Acesta este „nodul gordian", pe care guvernul va avé sĕ'l deslege.

Intrevederea dela Ischl.

Intrégă pressa europénă se ocupă cu întrevederea dela Ischl între regele României Carol şi monarchul austro-ungar.

După cum i-se anunţă lui „*Eclair*" din Paris, petrecerea regelui Carol la Ischl stă în legătură cu *convenţia militară*, ce a încheiat'o România cu puterile triplei alianţe. Regele Carol — dice fóia francesă — ar dori sĕ facă câte-va corecturî în convenţiă. Aceste corecturî sunt bagatele şi nu ating esenţa convenţiei, care stabilesce atitudinea României faţă de Rusia într'un cas de résboiu, ce l'ar începe Rusia contra vre-unei puterî din tripla alianţă. Regele Carol doresce punerea la disposiţie a unui corp de armată din incidentul isbucnirei rĕsboiului.

„*Male Novine*" din Belgrad primesce o scrisóre din Ischl, în care se dice, că acolo s'a decis asupra sorţii Bulgariei, adecă *regele român Carol va fi principele Bulgariei.*

Oficiósele din Viena şi Berlin combat aceste scirî, accentuând cu tot adinsul, că întrevederea din Ischl nu are decât caracter amical, fără nicî o însĕmnătate politică. „*National-Zeitung*" din Berlin dice următórele: Intrevederilor din Ischl şi Aussee li-se dă o mare importanţă, deşi esplicarea lor este a-se căuta în simplul fapt, că monarchul Francisc Iosif petrece tocmai acum în Ischl. Visita părechii regale ro-

FOILETONUL „GAZ. TRANS."

Strălucire dispărută.

Limbuţii din Tuilerii.

De *Aug. Scheibe.*

Deşi înainte cu două-decî şi cincî de anî, al doilea imperiu frances aprópe trecuse culmea puterei şi a vadei sale, totuşî la isbucnirea rĕsboiului franco-german curtea din Tuilerii juca încă tot primul rol între curţile princiare europene.

Intrégă lumea privia la Napoleon III, asculta de enunciaţiunile sale şi căuta sĕ-i afle cugetele sale; în acelaşî timp împĕrătésa era „împĕrătésa modei", ale căreia capriţiî erau dătătóre de ton pentru întrégă lume elegantă a damelor, şi Tuileriile erau încujurate de o strălucire, care natural, că în decursul rĕsboiului, declarat într'un mod nelegiuit, trebuia sĕ dispară imediat şi fără de urmă, ca şi un meteor. — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — —

Cel dintâiu drum, pe care obicînuesce, sĕ-l întreprindă streinul sosit în Paris, duce de regulă la resturile încă păstrate ale Tuileriilor. Dela incendiul causat de comunardî încóce, s'a restabilit numai aripa nordică şi pavilionul Flora. Celelalte ruine ale castelului, cu ocasiunea derăpănării fură vêndu te şi cu totul delăturate.

De câtă strălucire şi pompă, şi totodată de câtă vinovată şi nevinovată nefericire povestesc aceste ruine ale vechiului palat regesc, ale căruia ziduri, câtă vreme esistau, păreau ca şi împovărate de un blăstĕm!

Sĕ reprivim istoria sa şi a locuitorilor sĕi numai din ultimii o sută de anî. Ludovic XVI şi soţia sa Maria Antoinetta, frumósa fiică a marei împĕrătese Maria Teresia, îşî sfîrşiră viéţa pe ghilotină, deşi nu puteau fi învinuiţî de nicî o nedreptate. Nevinovatul lor copil, micul Daphin, murì în fragedă tinereţe din causa nedemnei tractărî a beţivului cismar Simon, căruia i-se încredinţase crescerea copilului. Impĕrătésa Iosefina, a căreia viéţă, câtă vreme residase în Tuilerii fusese asemenea unui basm de iubire şi de fericire, alungaţî şi părăsiţî fiind fără de veste, murì de inimă rea în Malmaison. Napoleon I îşî petrecù ultimii sĕi anî ca prisonier pe o insulă stâncósă şi pustiă, — a doua sa soţiă Maria Luisa, de-asemenea o fiică a Austriei, şi fiiul sĕu prinţul de Reichstadt, trăiră şi muriră ca exilaţî din Francia.

Dintre locuitorii de mai târdiu ai Tuileriilor, ducele de Berri, ultimul fiu în viéţă al lui Carol X, cădu sub mână ucigaşă, ér soţia sa, Carolina Ferdinanda Luisa, care era pe cât de gingaşe şi de slabă la trup, pe atât de înţeléptă şi de curagiósă, după-ce purtase rĕsboiŭ în Vendée pentru drepturile fiiului ei născut numai după mórtea soţului şi înfruntase tóte pericolele, îşî aflà mormêntul, ca şi acest fiiu — contele de Chambord — pe pământ strĕin.

De aceeaşî sórte avù parte şi Carol X, pe care sĕlbaticele valurî ale revoluţiunei din Iulie (1830) îl aruncară departe, spre a ridica pe tron pe „cetăţénul rege" Ludovic Filip, până ce plecà şi acesta în exil (1848) dimpreună cu soţia sa Maria Amalia, pe care nicî virtuţile ei de regină şi de femeie, nicî căruntu-i pĕr nu o scăpară de exil.

Fiul acestei părechî, mult promiţĕtorul duce Ferdinand Filip de Orléans, în urma unei nefericite căderî din trăsură, îşî închise ochii în flórea vîrstei (1842), ér vĕduva sa, Elena de Mecklenburg, după-ce luptase bărbătesce, dér în zadar, sĕ păstreze copiilor sĕi moştenirea dela strămoşî, trebuì sĕ-şî créscă fiiî departe de pământul patriei. Fiiul ei cel mai mare, contele de Paris, închise ochii numai de curênd (în 8 Sept. 1894), în castelul Stowe-House, pe care-l inchiriase dela ducele de Buckingham.

Şi fiă-care din aceste nume ne reamintesce o sângerósă epocă a istoriei francese, în care mii de esistenţe s'au nimicit şi în care Tuileriile au fost espuse prădării şi totalei dĕrăpănărî.

Dér nicî o amintire referitóre la aceste ruine nu ni-se impune cu o mai mare vioiciune, ca cea despre ultimii lor locuitori, Napoleon III şi împĕrătésa Eugenia. Nu numai pentru-că ei sunt mai apropiaţî de timpul nostru, dér

mâne nu are nimic deosebit în sine, de óre-ce regele Carol a fost de mai multe orî la Ischl.

Din incidentul visitei părechei regale române, „*Fremdenblatt*“ din Viena scrie între altele:

„Am învĕțat sĕ stimăm pe România, căcî mai pe sus de puterea armelor, pe care un popor scie sĕ le întrebuințeze pentru liberarea sa, stimăm înțelepciunea și munca seriósă, cu care scie sĕ păstreze ceea-ce a câștigat și sĕ o întrebuințeze în bine.

„Regatul regelui Carol s'a alipit pe deplin la acéstă politică înțeléptă și determinată, în scurte decenii, la sistemul statelor culturale europene; a fost recunoscut, ca un factor distins și cu drepturî egale în viéța statelor europene, și în Peninsula-balcanică i-se cuvine în mod larg locul cel dintâi între tinerele formațiunî de state, carî s'au născut acolo în ultimele decenii. Zadarnic au căutat agitatorii, — carî își aleseseră Balcanii, ca și altă dată, drept scenă a intrigelor politice fără consciință, — un razim în statul român; ei au găsit guvernul și țéra pe tĕrîmul solid al dreptului și al legilor și mișcările de rĕsvrătire, carî au căutat sĕ turbure de repetate orî pacea rĕscumpĕrată destul de scump, nu au putut spera nicî-odată, că vor fi alimenmentate din regatul acesta.

„In ast-fel de împrejurărî amiciția României a devenit puterilor din marea alianță de pace a Europei, și înainte de tóte Austro-Ungariei cu atât mai prețiósă, și profităm din inimă de orî-ce ocasie, care o póte și mai mult întări și documenta în fața lumei.

„Tripla alianță permite fiă-cărui stat, care îi recunósce caracterul și scopurile, alipirea la corpul sĕu solid, alipirea la imposanta putere unită, ce s'a pus în serviciul păcei popórelor. România stă aprópe de noi; legătura amiciției, care o unesce cu monarchia nóstră, nu trebue reînoită, sĕu înodată abia astădî. Visita nobilei părechî princiare însĕ, care are rădĕcinî atât de adâncî în iubirea națiunei sale și a contribuit atât de extra ordinar la propășirea și înflorirea regatului, va fi salutată în Europa și în cele două țĕrî, ca espresia necăutată a acelui raport intim.

„In Regele, Austriacul salută pe un amic adevĕrat și credincios al patriei sale, pe un domnitor măreț, pe adevĕratul prinț și tată al patriei sale; în Regina stimăm pe simțitórea și nobila femeiă și prințesa, care și-a făcut atât de curênd un drum în inima poporului ei.

„Simpatia și amiciția intimă, care légă părechea acésta domnitóre de părechea nóstră imperială, găsesce un consimțĕmênt vesel printre popórele Austro-Ungariei. România e o vecină bună, cinstită, căreia îi întindem mâna voioșî și din tótă inima“.

*

Drept curiositate mai înregistrăm scirea din Belgrad, că *Serbia și-a anunțat alăturarea ei la tripla alianță*, prin ministrul plenipotențiar *Simicî*, care s'a dus la Ischl numai din causa acésta.

Scirea are lipsă de confirmare.

Rolul României la Dunăre.

Din Ischl se telegrĕfiază următórele:

Majestatea Sa monarchul Francisc Iosif va primi în audiență pe ambasadorul *Eulenburg*, care de-o-camdată petrece la cancelarul *Hohenlohe* în Alt-Aussee. Se spune, că împĕratul Germaniei Wilhelm, dă óre-care importanță faptului, că cancelarul și ambasadorul sĕu din Viena vor sĕ fiă martorî la sĕrbătorirea regelui Carol, care îi este unchiu și de present *consoț aliat*.

Visita lui Goluchowski însĕ la principele Hohenlohe este mai mult numai un act de curtoasiă, decât un semn al politicei înalte. Cel puțin în cercurile politice așa se consideră lucrurile. Principele Hohenlohe tot-déuna și-a cercetat locuința de véră din Alt-Aussée, și e lucru firesc, ca ministrul de esterne austro-ungar sĕ cerceteze pe colegul sĕu german, care e tot-de-odată cu mult mai înaintat în etate decât dânsul. Se vorbesce, că Goluchowski va face cunoscință cu Hohenlohe numai acum, căcî încă nu s'au vĕdut personal.

Relațiunea de amiciță a regelui Carol cu cancelarul german e cu mult mai vechiă. Erau amicî încă de pe când regele era numai prinț, ér cancelarul ministru președinte bavarez. *Intelnirea lui Hohenlohe cu regele, e semnul învederat al crescerii simpatiei germane față de acest domnitor, în mânia erei bismarkiane* și a relațiilor de pe timpul lui *Caprivi*, deși acest din urmă a dat dovedî, prin tractatul comercial, că Austro-Ungaria este amica Peninsulei-balcanice și amică tot de-odată și a Germaniei.

Regele Carol sĕ se fi esprimat înaintea lui Hohenlohe și Eulenburg, *că s'a sfirșit definitiv cu tradiția bismarckiană, că cestiunea orientală e indiferentă pentru Germania*. România, care de present este fórte bine întărită și care a fost pe lângă Rusia în rĕsboiul din urmă ruso-turc, ar avé acum rolul de-a *închide Dunărea înaintea colosului dela Nord*. Interesul german póte fi decî mai viu față de o armată, ca cea română, disciplinată și adjustată conform celei germane, în care a servit însu-șî regele Carol în tinerețĕ. România ar fi zăvorul Rusiei în cas de rĕsboiu. Românii sunt în stare a arĕta triplei alianțe, că armata rusă nu plătesce așa de mult calitativ. In sensul acesta armata română, luată calitativ și nu cantitativ, ar puté face destule neplăcerî colosului nordic.

SCIRILE DILEI.

— 26 Iulie.

Părechea regală română la Ischl. Asupra călĕtoriei Suveranilor românî, „Agenția Română“ comunică cu data 5 August telegrama următóre: Regele și regina României au sosit la 3 óre după amiédî. Au fost primițî la gară de *împĕratul* și *împĕrătésa*, de archiducii Louis-Victor și François-Salvator, de archiducesa Maria-Valeria, de principesa Gisela a Bavariei și suitele lor. Contele *Goluchowski* era de asemenea de față. Regele și regina au fost obiectul unei primirî fórte călduróse. Majestățile lor s'au dus în trăsură la otelul „Elisabeth“ în mijlocul aclamațiunilor unei mulțimî numĕróse. Presintările suitelor terminate, părechia imperială s'a întors la vila imperială, unde la 5 óre séra a avut loc un mare prând de gală în onórea Majestăților Lor Suveranii României și la care au luat parte personagiile princiare, carî șed aci, ambasadorul Eulenburg și contele Goluchowski. După prând a avut loc o representațiă de gală la teatru, la care au asistat tóte personagiile citate mai sus.

—o—

Ministrul Perczel la Ischl. Din Viena se telegrafiéză, că ministrul unguresc de interne, Desideriu *Perczel*, a călĕtorit prin Viena la Ischl, unde va fi primit în audiență de către Majestatea Sa. „*Hazánk*“ de adî dice, că *călĕtoria ministrului Perczel la Ischl stă în legătură cu Congresul naționalităților*.

—o—

Congresul limbilor romanice. Lunî s'a întrunit la *Bordeaux*, în Francia, Congresul limbelor romanice. Ministerul român de instrucțiă publică e representat prin d. V. A. Urechiă, profesor universitar. E probabil, ca al doilea congres sĕ se țină la anul viitor în Bucuresci, în urma invitațiunii, pe care o va face delegatul român.

—o—

Reuniune de înmormêntare. Ministrul ung. de interne sub nr. 53,897 a provĕdut cu clausula de aprobare statutele reuniunei de înmormêntare, ce s'a înființat în comuna *Bandul de Câmpiă*. Fiind acéstă comună locuită în preponderanță de Românî, suntem curioșî sĕ scim, décă Reuniunea este înființată de Românî, orî că ea s'a înființat de „nemesii“ maghiarî de acolo contând la sprijinul Românilor?

—o—

Statistică agricolă în Ungaria. Ministrul ung. de agricultură, contele Festetits Andor, publică un apel către agricultorii din Ungaria, în care spune, că amĕsurat articulului de lege VIII din 1895, în dilele dela 20—30 Novembre n. c. se va face o statistică a agricultorilor din întrégă țéra. Scopul statisticei este, de-a studia, pe basa ei, modalitățile, prin carî s'ar puté veni în ajutor agriculturei, deórece marea concurență a cerealelor americane și scăderea prețului acestora în întrégă Europa, a îngreunat din an în an mai mult situațiunea agricultorilor, așa că adî starea lor a devenit îngrijitóre. Ministrul apeléză decî la agricultorî, rugându-i sĕ fiă cât se póte de consciențioșî și sincerî la comunicarea datelor, ce li-se vor cere, însĕmnându-șî chiar de pe acum, cât pămênt cultivă, cu câte și cu ce mijlóce, câte vite au etc. Ministrul asigură tot-odată, că oficiile de dare, sĕu alte autoritățî financiare „nicî nu vor vedé aceste date“, prin urmare nimenea n'are sĕ se témă, că prin o consciențiósă fasionare ar puté sĕ contragă o urcare a dărilor.

—o—

Incercare de atentat contra principelui Bulgariei. Un diar din Zwikau publică următórea scire sensațională: Un învĕțător din Zwikau, făcênd o escursiune pe muntele *Fichtel*, s'a întêlnit cu *doi Bulgarî*, carî începură sĕ înjure într'un mod brusc pe principele Ferdinand al Bulgariei. Tot-de-odată arătau o posă de a asasinatului Stambulow, pe dosul căreia sta scris în limba germană: „Mórte trădătorilor!“ Bulgarii spuseră mai departe învĕțătorului, că vréu sĕ trécă prin Praga spre Viena. Venind nu peste mult timp învĕțătorul la *Karlsbad* află acolo pe Bulgarii sus numițî. Acest lucru i-se păru nițel cam suspect, și făcêndu-șî intrare la secretarul principelui, spuse starea lucrului și că probabil acei doi Bulgarî încércă vre-un atentat contra domnitorului. După aceea s'a reîntors acasă. Nu apucă sĕ ajungă bine acasă, când fù rechiămat la Karlsbad de adjutantul principelui pe spesele acestuia și el s'a și dus încă la 31 Iulie. De cum-va va succede poliției sĕ pună mâna pe misterioșii indivizî, învĕțătorul va confirma identitatea persónelor.

—o—

Cestiunea armenéscă. „Uniunea anglo-americană“ a primit din Constantinopole scirea, că ambasadorul engles a fost însărcinat de lord Salisbury sĕ céră punerea în libertate fără condițiunî a prisonierilor politicî armenî, carî n'au fost condamnațî de tribunalele regulate. „Uniunea anglo-americană“ a primit de asemenea o comunicare, după care Anglitera și-a asigurat cooperarea puterilor semnatare în scopul de a adresa Porții o notă colectivă, care dice numai, că *Turcia fiind incapabilă de a protege pe supușii creștinî, puterile sunt decise sĕ numéscă un comisar europén*. Acest comisar va avé puterea unui vice-rege pentru a administra, în numele Sultanului, provinciile asiatice orientale. Acest comisar nu ar fi rĕspundĕtor de cât față cu puterile și unui consiliu de control, care sĕ-șî aibă reședința la Constantinopol.

—o—

Musica orășenéscă va concerta astădî Miercurî séra în restaurantul „Erdélyi“ de pe promenadă (începutul 7 ½ óre), ér mâne séra, Joi, în grădina dela Hotel „Nr. I“ (începutul la 8 óre). Intrarea 30 cr.

—o—

Rectificare. In prim articolul nostru de ierî s'a străcurat o greșélă de tipar pe colóna 3, alinea 4, unde se dice „în anii 1770—72“ în loc de „în anii *1870—72*“, ceea-ce prin acésta rectificăm.

Coresp. „Gaz. Trans.“

Deva, 5 August n. c. 1895.

Despărțĕmêntul VIII (Deva) al Associațiunei transilvane șî-a ținut adunarea generală în 3 August n. c. în localitatea societății române de lectură în Deva.

Adunarea, deși a fost convocată de cu bun timp și pe di de têrg de țéră, *a fost slab de tot cercetată*.

Lucru întristător acesta, care pune tot-odată și în mirare, cu atât mai vêrtos, că deja *anî de dile acest despărțĕmênt nu și-a putut ține de loc adunarea* și, după atâția anî de amorțélă, eram îndreptățițî a crede, că convocarea va fi salutată cu bucuriă și așteptam mai mult interes.

Din puținii adunațî, numai puținî și-au dat obolul lor spre scopurile culturii naționale, făcêndu-se membri ai Asociațiunii.

Luându-se la cunoscință de cei presențî raportele înscrise în programul publicat prin diare, s'au ales: de director: d-l *Fr. Hossu Longin*, ér de membri în comitet d-nii: Dionisiu *Ardelean*, Dr. Alexandru L. *Hossu*, Alexandru *Moldovan sen.*, Avram P. *Pĕcurariu*, Ioan *Pop* și Petru *Șinca*, ér pentru adunarea generală s'au designat ca delegațî din partea despărțĕmêntului d-nii Fr. Hossu Longin și Alexandru Moldovan sen.

Cu acestea eshauriindu-se programul adunării, cei presențî s'au împrăștiat cu dorul de a se întêlni la anul în numĕr mai mare și corĕspundĕtor, și de a vedé mai mult interes pentru iubita nóstră Asociațiune. *Un membru.*

Rĕspuns la „Intêmpinarea“ d-lui Ghețe.

(Urmare).

Intr'un punct are drept d-l Ghețe, că adecă dela anul 1850 încóce mai mulțî învĕțătorî și funcționarî „de proveniență grănițeréscă“ au trăit și trăesc în provinciă și dincolo în România, și ne întrebă d-sa, ce am dice noi, décă pe acéstă cale s'ar deschide ochii Românilor din provinciă și ar

---

apusul lor încă este nedespărățit legat de cea mai strălucită pagină a istoriei mai nouă a Germaniei.

Era în 2 Decemvre 1852, când Ludovic Napoleon, președintele de până acum al republicei francese, intră ca împĕrărat în Tuilerii, carî dela fuga lui Ludovic Filip și a familiei sale steteau góle. In 29 Ianuarie 1853 dênsul conduse pe Eugenia Montijo, contesă de Theba, ca soțiă în reședința sa de acum, și tinĕra împĕrătésă, — nepresimțind, că dênsa va trebui sĕ fiă cea din urmă mirésă de principe, care cu vĕlul și cununa ei din florî de portocale eșia pe balconul salonului, care acum nu mai esistă — se arătă mulțimei constătătóre din mii de capete, care o aștepta afară. Ambițiósa și tinĕra spaniolă putù, într'adevĕr, sĕ se amețéscă de însuflețitele omagii, ce în acea sĕrbătoréscă di i-se aduseră ei și frumseței ei din partea parisienilor, carî ușor se aprind, dér tot atât de ușor își și chimbă sentimentele.

Cu acest eveniment se reîntórse în pustiitul palat al Bourbonilor pompa și splendórea primului imperiu, pe carî luxoșii Francesî atât de mult le doriau sub crutătorul Ludovic Philipp. O nouă eră de strălucire și de traiù ușor reîntră pentru o scurtă durată între vechile ziduri.

Cu tóte acestea, petrecerea în castel era fórte necomodă. Palatul zidit de Catherina de Medici pe la 1564, spre a corĕspunde celor mai felurite recerințe, primise în interiorul sĕu numĕróse forme, carî — mai mult numai de jumĕtate terminate, — erau puțin favorabile pentru întreg castelul. Așa de esemplu Ludovic Philipp, spre a câștiga loc pentru numĕrósa sa familiă, prefăcuse mai multe dintre marile galerii în locuințe, și coridórele și ingustele trepte rotunde în urma acésta nu primiau nicî aer, nicî lumină de afară. Diua nóptea trebuiau sĕ ardă aicî lămpî, carî îngreunau numai aerul, care și de alt-fel era înădușit, ér manca canalisațiune, ca și neperfectul conduct de apă, erau nisce defecte, carî se simțiau în cel mai neplăcut mod.

(Va urma).

aplica şi ei acelaşi tratament cu ai noştri? Rěspunsul e simplu de tot: décă ai noştri se pórtă acolo ca Gheţe şi colegul sěu, atuncĭ patronii lor ar face bine sě-i dea peste hotar cu o óră maĭ înainte. Atâta numai, că, pe cât sciu, ai noştri au o purtare bună, muncesc cinstit şi se fac vrednicĭ de posiţiile, ce şi-au eluptat, de ocrotirea, ce li-se dă, şi de bunăvoinţa, ce o întêmpină; nu batjocuresc pe cei ce le dau pâne, şi nu atentéză contra fondurilor din carĭ trăesc.

Referitor la pensionarea d-lui Bariţ, nu cred sě aibă d-l Gheţe procura lui de apěrare. D-l Bariţ trăesce în Năsĕud, în casa sa proprie, e sănĕtos şi viguros, şi de 'i-s'a făcut vre-o nedreptate, va sci însuşĭ sě se apere. Fapt este, că d-l Bariţ a servit grăniţerilor numai 20 de anĭ şi a trecut în pensie cu salarul întreg de 1180 fl. pe an; „odioşii de grăniţerĭ“ adecă i-au socotit şi 10 anĭ petrecuţĭ nu mai sciu la ,se şcóle elementare unguresci din diecesa romano-catolică de Alba-Iulia; fapt mai este, că décă d-l Bariţ primia a mai servi un an—doi, grăniţerii scăpau de a face cunoscinţa lui Gheţe, lor atât de scumpă şi plăcută.

Încă o lămurire, şi am terminat cu punctul acesta. Dice d-l Gheţe, că „şi adĭ pătimesce de bóla odiului şi netoleranţei un grup de ómenĭ“. Fiă, puţin importă. Lucrul principal este, că la adunarea generală a comitetului fondurilor din 28 Septemvre 1894, când s'au presentat pentru prima dată cererile d-lui Gheţe pentru decenal şi cuartir, conclusul negativ atât în comisiunea administrativă, cât şi în comitetul cel mare, s'a luat cu *unanimitatea voturilor*, fapt despre care însě iubitorul de adevěr Gheţe nu face pomenire în „Intêmpinarea“ sa. Comitetul este organul legal al grăniţerilor fundatorĭ, în care şed şi profesorĭ, parte aleşi, parte introduşĭ de Ciocan pe uşa din dos, prin urmare nu un „grup de ómenĭ“, ci toţĭ grăniţerii au fost indignaţĭ de pretensiunile nejuste ale d-lui Gheţe.

Decenalul. E drept, că comitetul în şedinţa sa dela 28 Septemvre 1894 a luat conclusele negative referitóre la decenal şi cuartir, şi e drept, că în contra acestor concluse d-l Gheţe a înaintat recurs, care pe basa regulamentului în vigóre, redactat dealtmintrelea şi în context şi în adresă contrar regulamentului şi întrat după termin, a fost pus la dosar. Se vede şi de aicĭ, că d-l Gheţe nicĭ în causa proprie nu s'a supus disciplinei normate în regulament, prin urmare despeţéză, întocmai ca stăpânul sěu, tótă administraţiunea.*) D-l Gheţe recunósce, că a cerut intervenţia comitelui suprem, cu alte cuvinte, că a comis un act de denunciare faţă cu administraţiunea fondurilor. Cum se póte califica acest fapt, las' sě judece onorabilii lectorĭ. Comitele, pe basa informaţiunilor unilaterale şi nefavorabile fondurilor, opresce a-se esecuta conclusele comitetului, şi ministrul aprobă oprirea, deşi documentele şi motivele citate în recurs nu dovedesc, că cererea lui Gheţe e justă. Décă esistă vre-o dreptate, credem, că ministrul mai bine informat va reveni asupra hotărîrei sale.

Nu este drept, că Gheţe a fost denumit de profesor în 24 Noemvre 1885 cu decretul din 28 Noemvre, căcĭ e o imposibilitate a denumi pe cineva înainte de decret. Lucrul stă aşa:

Se bolnăvesce profesorul de limba maghiară Bariţ; se caută un substitut şi se ofere Gheţe. Direcţiunea gimnasială îl recomandă de profesor suplent provisor cu onorarul de 700 fl. pe an „*fără de a avé numitul drept, de a păşi din causa acésta cu alte pretensiunĭ pentru serviciul prestat, faţă de patronatul gimnasiului nostru*“. Nicĭ că s'a putut denumi sěu alege almintrea, fiind-că postul nu era vacant, ér Gheţe nu avea absolut nicĭ o calificaţiune profesorală, nicĭ măcar un curs dela facultatea filosofică, şi astfel se dice: „*Comisiunea te denumesce de profesor suplent provisor, până la o altă disposiţiă pentru d-l Bariţ*“. Gheţe n'a putut sě servéscă ca profesor suplent provisor în anul 1885, căcĭ denumirea a urmat la finele lui Noemvre, şi cu espedarea scrisorilor etc. s'au început vacanţele Crăciunului. Numai după vacanţă, adecă cu începerea anului 1886 a întrat Gheţe ca ajutor lângă d-l Bariţ până în Iulie 1886. Atuncĭ direcţiunea gimnasiului face raport comisiunei, că Bariţ fiind mai bine, îşĭ va relua propunerile în anul 1886—7. Prin acésta tótă legătura dintre fond şi Gheţe a încetat pentru întâia óră.

Cu tóte acestea comisiunea temêndu-se, sě nu se bolnăvéscă vre-un profesor în decursul anului şcolar şi din lipsa unui suplent sě pătiméscă instrucţiunea, pune pe Gheţe la disposiţiunea direcţiunei gimnasiale şi pentru anul şcolar 1886—7, scriind espres: „Gheţe va funcţiona şi în anul viitor sub condiţiile, sub carĭ a funcţionat şi până acum“. Va sě dică, onorar de 700 fl. şi nimic mai mult.

Aşa s'a început anul scolar 1886/7, statul profesoral fiind complet, Gheţe supra-numěrar, fără catedră, cu îndatorirea de-a fi de ajutor şi a substitui în cas de nevoie. Ministrul de culte, cu ordinul din 4 Decemvre 1886, considerând, că anul scolar s'a început deja şi o bună parte din el a-şi espirat, concede escepţionalminte, ca Gheţe sě fiă şi în anul scolar 1886—7 de ajutor şi substituire în cas de lipsă, dér cu espresa adaugere, că „pe viitor va fi admis numai, décă va audia la unversitate cel puţin un an complet şi va lua esamenul de censură.“ Astfel Gheţe cu finea lui Iunie 1887, în urma ordinaţiunei ministeriale, a încetat de a mai fi substitut interminal de profesor, şi tóte legăturile lui cu fondul s'au curmat pentru a doua óră, şi salarul i-s'a sistat. Orĭ-ce hotărire, prin care s'ar eluda disposiţiunea ministerială, este implicite declarată de nevalidă şi nulă.

Ca se pótă face cursul la universitate în Clusiu, Gheţe cere comisiunei fondurilor în Iunie 1887 un ajutor. Instrumentul fundaţional, acest testament al grăniţerilor fundatorĭ şi care ar trebui sě fiă evangeliul urmaşilor lor, dispune la punct V, pag. 8: „Din interesele şi venitele curate (ale fondului de stipendii) sě se formeze stipendiĭ aměsurate împregiurărilor, din carĭ sě se împărtăşéscă *numai fiiĭ celor 44 comunităţi confiniare, carĭ au constituit regimentul al II-le român de margine şi carĭ sunt proprietarele acestui fond*,“ ér sub G. 3, pag. 31—32 dice: „În cas când între concurenţĭ (la posturile de profesorĭ) nu s'ar afla calificaţĭ conform legilor, atuncĭ alegerile şi denumirile sě vor face numai provisoric, pe un timp anumit, în care cel ales, spre a nu fi amovat din post, va avé de a face destul legilor în vigóre şi a-şĭ câştiga, pe spesele sale, însuşirile cerute, spre a pute fi profesor public definitiv.“ În conformitate cu disposiţiile acestea, membrii cum se cade ai comisiunei, n'au voit nicĭ se audă de un stipendiu sěu ajutor pentru un negrăniţer, ca sě nu se calce „Instrumentul fundaţional;“ s'ar fi învoit însě a se vota lui Gheţe un împrumut fără dobêndă, care sě i-se subtragă din salar în rate lunare mai uşóre, când va ajunge profesor censurat. Dér Ciocan — Ciocan, acest fiiu rĕtăcit al grăniţerilor,*) secundat de mamelucii sĕi şi de ómeni prea credulĭ, a forţat lucrul, şi Gheţe s'a pornit cu un ajutor de 400 fl., făcêndu-se astfel o breşă în „Instrumentul fundaţional,“ breşă periculósă, prin care şiretul de Bánffy a întrodus apoi pe toţĭ negrăniţerii din district în beneficiul fondului de stipendii.**)

În schimb pentru acest favor ne mai pomenit, Gheţe a dat un revers (Nr. 955), din care apriat se vede, că însuşĭ el, fără a reflecta la serviciul provisor de până aicĭ, se ofere a servi 10 anĭ la gimnasiu, după-ce va fi luat censura şi va fi ajuns profesor definitiv.

Gheţe merge la universitate şi ia censura în Maiŭ 1888.

Va se dică, cu luna lui Iulie 1887 Gheţe trece în şirul stipediaţilor fondului nostru, încetând total de-a fi substitut provisoric de profesor.

(Va urma). Vasile Petri.

*) De când d-l Ciocan nu mai e preşedintele administraţiunei, el ia parte numai la adunările generale ale comitetului, însě la şedinţele comisiunei numai când are un interes particular, deşi directorul gimnasial e pus taxativ între membri; cu tóte aceste el are scire de tot ce se face şi nu se face în comisiune. E năcăjit rĕu, că nu mai e preşedinte al administraţiunei; acésta s'a vĕdut la ultima adunare generală a comitetului din Mărţişor a. c., când a scăpat din gura vorbele: „Eu nu sunt dat afară din presidiu, ci am abdis iusu-mĭ, şi n'am încă rĕspuns la abdicere, nicĭ scire de alt presidiu“. Bine înţeles, Reverendissimul Domn Vicar Dr. Ión Pop era deja preşedinte ales de comitet şi aprobat de minister. — În ochii lui Ciocan noua administraţiune nu plătesce o cépă, ea nu se pricepe la nimic, şi totul se va distruge, de nu va veni érăşi el la cărmă. Acésta o spune el în gura mare el dela care în 15 anĭ, cât a stat în administraţiune parte ca membru, parte ca preşedinte, grăniţerii nu s'au ales nicĭ cu un singur lucru bun şi salutar, despre care sě se pótă dice cu drept cuvînt: „Acesta e productul şi opera lui Ciocan“. Desfid pe orĭ şi cine, se spună unul, de scie. Deci sě ne lase în pace şi sě nu mai viseze de presidiu, cât va mai dăinui generaţiunea de adĭ a grăniţerilor.

„La darurile tale ei nu simt bucuriă.
De 'mbunătăţirĭ rele cât vrei ei sunt sătui“.

*) Un om bĕtrân spune, că Ciocan nu e grăniţer nicĭ după mamă, nicĭ după tată. După mamă da, tatăl sĕu însĕ a fost căprar în compania 12.

**) Studenţii grăniţerĭ la universitatea din Clusiu şi Pesta au stipendii de câte 2—300 fl., lui Gheţe i-s'au dat 400 fl. — póte, ca din „odiul şi netoleranţa“ grăniţerilor.

Scirĭ telegrafice.

Ischl, 7 August. Convorbirea fórte lungă, ce a avut'o Majestatea Sa împěratul Francisc cu regele României şi după care a urmat séra o lungă conferenţă a regelui Carol cu ministrul de esterne Goluchowski, este marele eveniment al dilei, care se discută cu vioiciune. După dineu, monarchul cu regele României şi cu Goluchowski au făcut o escursiune pe Schafberg.

Sofia, 7 August. Principele Ferdinand sosesce Joi aicĭ.

SCIRĬ ULTIME.

Budapesta, 6 August. „*Magyarország*“ publică următórele: „*Congresul naţionalităţilor nu este anunţat până adĭ.* In ministeriul de interne sunt informaţĭ, că convocatorii Congresului, ocolind căpitănatul suprem din Budapesta, voesc sě-l anunţe direct ministrului de interne. Ministeriul însě este decis a transpune anunţarea — décă acésta se va face de fapt — *la căpitănatul suprem*, care va proceda după propriele-i vederĭ. De altmintrelea *guvernul a ajuns sě ia o decisiune privitóre la atitudinea sa faţă cu Congresul. Decisiunea acésta va surprinde mai ales pe convocatorii Congresului, décă peste tot ei au încă adĭ intenţia seriósă, de a ţiné de fapt Congresul*“.

NECROLOG. **Simeon Moldovan**, profesor al oraşului Vĕrşeţ, jude r. în pensiune, deputat sinodal şi vice-director al institutului de credit şi economii „Lucea-férul“, a rĕposat la 2 August n. c. în anul 51 al vieţii şi 23 al căsĕtoriei. 'L jălesce întristata-i soţiă Sofia n. Popoviciu, cu fiicele sale Elza măr. Havas şi Marta măr. Manginca etc. — Fiă-i ţĕrêna uşóră!

DIVERSE.

Observărĭ morale. Estragem dintr'o seriă de aforisme, publicate de Alecsandru Dumas în parisianul „Figaro“, următórele:

— Ceea ce mĕ mângăie uneorĭ, este observarea, că geniul îşĭ are marginile sale, prostia însě nu.

— Legătura căsĕtoriei e atât de grea, încât spre a-i suporta povara, trebue sĕ se asocieze doi ómenĭ, uneorĭ trei.

— Aceia numai gustă viaţa, carĭ o risipesc cu nimicurĭ.

— Multĭ ómenĭ nu se căesc pentru nimic mai sincer, ca pentru bunele lor fapte.

— O femeiă ne înlănţue adesea mai mult prin necredinţa, de care suntem înşi-ne vinovaţi, decât prin credinţa, ce ni-o păstréză dânsa.

— Viéţa e cea din urmă deprindere, ce are sĕ-o perdă omul, deórece e cea dintâi pe care o primesce dênsul.

— Cine se sinucide este un osîndit, care 'şĭ prinde strĕngul şi şi'l pune însu-şĭ în jurul gâtului.

— Nu te certa nicĭ câud, căcĭ nu vei convinge pe nimenĭ.

— Părerile séměnă cuielor: cu cât le baţĭ mai mult, cu atât pětrund mai adênc.

— In iubire esistă numai un ultim adio, şi acesta rĕmâne neesprimat

— Aceia şi-au meritat nefericirea, carĭ nu s'au priceput sĕ tragă folos din ea.

— Décă pentru binefacerĭ faţă de alţĭ ómenii, ar întrebuinţa a patra parte din cât cheltuesc, spre a-şĭ face lor înşi-le rĕu, atuncĭ miseria ar dispărĕ din lume.

— Dăruesce banĭ, dér nu imprumuta. Darurile produc numai nemulţămiţĭ, împrumuturile duşmanĭ.

— Ceea ce e fără scóp, este periculos.

— Se întrébă, pentru-ce natura, care a făcut atât de bine pe om rĕu, l'a făcut atât de rĕu pe bun.

— Cum vine, de cei mai mulţĭ copii mititei sunt atât de cuminţĭ, cei mai mulţĭ ómenĭ atât de proşţĭ. Trebue, că educaţiunea e causa..

— Noi criticăm la alţii numai greşelile, carĭ nu ne aduc nicĭ un avantagiu.

— Intre dece mii de bărbaţĭ se află şépte până în opt mii, carĭ iubesc *femeile*, cinci până 'n şése mii, carĭ iubesc *femea*, unul care iubesce *o femee*.

— La Rochefoucauld dise: „Noi toţĭ avem destulă putere spre a suferi nefericirea altora“. El ar fi putut adăoga: „Dér noi n'avem totdéuna destulă putere, spre a-le suferi fericirea.“

— Femeia este, după biblia, ultimul lucru, pe care l'a creat Dumnedeu. El a trebuit sĕ sĕvĕrşéscă acest lucru Sâmbătă séra. I-se observă obosela.

— L. —

Cum îşĭ petrec milionarii? Nu de mult s'a sĕvĕrşit în Londra nunta fiicei milionarului Viliam Douglas Sloane, cu milionarul James din America. La acéstă nuntă au luat parte aprópe tot numai milionarĭ, a căror avere se evalua la vre-o 4 miliarde. Despre decursul interesantului óspeţ se spun între altele: Unul dintre óspeţĭ, rudă cu miréssa, a calculat suma banilor nespesaţĭ în casul, décă mirele îşĭ va ţiné miréssa îmbrăţişată timp de 5 minute, la 15 dolarĭ, el a făcut adecă următórea socotélă: In fiă-care minută spesézá 3 dolarĭ, prin urmare în 5 minute cât se ocupă cu puicuţa lui, rĕmân în pungă 15 dolarĭ. Milionarul (120 milióne) Vanderbilt a dis la şampanie: „Nu-mĭ place sculatul de diminéţă, căcĭ: ciasurile de diminéţă sunt cu aur în gură. Intâiaşi-dată, sunt bimetalist, a doua, nu voesc sĕ aflu aur, ci diamant“. Darurile ospĕţului representă 700,000 dolarĭ. Cu acésta ocasiune a dis un óspe: „Darurile mieĭ susţin prietinia!“ Se mai spune, că curăţitórele de dinţĭ au fost făcute atâtea péne din tot de vulturĭ puşcaţĭ anume spre scopul acesta. Tinĕrul Vhitney, de altmintrelea din bună familiă, scoţênd o hârtiă de 1000 dolarĭ, o rĕsuci în forma urei zaharicale şi apoi o ţinú el de un capĕt, ér celalalt capĕt îl dede d-rei Shepard. ca sĕ-o rupă în două. Hârtia s'a rupt şi din trênsa a cădut un admirabil inel cu pietrii scumpe. Acésta pentru petrecere. Milionarul Vanderbilt, care e mai sĕrăcuţ, căcĭ are numai — 75 milióne dolarĭ a dis între altele: „Timpul e ban, dér aş voi sĕ am atâta timp, câţĭ banĭ; atuncĭ m'aşĭ putea duce liniştit într'o călătoriă de plăcere cam pe 30 de anĭ“. — Cutiile pentru ţigărĭ costau câte 5000—10.000 dolarĭ una. Că ce fel de ţigărĭ vor fi fost în aceste cutii, nu se spune, dér nicĭ nu-i de lipsă sĕ se spună...

Proprietar: **Dr. Aurel Mureşianu.**
Redactor responsabil: **Gregoriu Maior.**

Cursul la bursa din Viena.

Din 5 August 1895.

Renta ung. de aur 4%	122.95
Renta de coróne ung. 4% . . .	100.—
Impr. căil. fer. ung. în aur 4½% .	124.50
Impr. căil. fer. ung. în argint 4½%	102.85
Oblig. căil. fer. ung. de ost. I. emis.	122.—
Bonurĭ rurale ungare 4% . . .	98.40
Bonurĭ rurale croate-slavone. . .	98.75
Imprum. ung. cu premii	157.75
Losurĭ pentru reg. Tisei şi Segedin.	145.75
Renta de hârtie austr.	100 95
Renta de argint austr.	101 05
Renta de aur austr.	123.40
Losurĭ din 1860	154.—
Acţii de ale Băncei austro-ungară.	1075.—
Acţii de-ale Băncei ung. de credit.	490.—
Acţii de-ale Băncei austr. de credit.	399.75
Napoleondorĭ.	9.62
Mărcĭ imperiale germane . . .	59.35
London vista	121.40
Paris vista	48.10
Rente de coróne austr. 4%. . .	100.30
Note italiene.	45.75

Cursul pietei Brasov.

Din 6 August 1895.

Bancnote rom.	Cump.	9.58	Vênd.	9.60
Argint român.	Cump.	9.52	Vênd.	9.56
Napoleon-d'orĭ	Cump.	9.60	Vênd.	9.62
Galbenĭ	Cump.	5.64	Vênd.	5.68
Mărcĭ germane	Cump.	59.—	Vênd.	—.—
Ruble rusescĭ	Cump.	129.—	Vênd.	—.—
Lire turcescĭ	Cump.	10.82	Vênd.	—.—
Scris. fonc. Albina 5%		100.75	Vênd.	101.75

Nrul 45 - 1895.

Concurs.

Pentru ocuparea în mod provisor a postului de conducĕtóre la şcóla froebeliană a Bisericei Sf. Nicolae din Braşov (Scheiu) se publică concurs **cu termen de 30 ḑile dela prima publicare.**

Concurentele la acest post vor documenta:

1) Că sunt române gr. or.

2) Că au absolvat cu succes o şcólă civilă de fete, séu alt institut echivalent.

3) Că au absolvat cursul de conducĕtóre de grădinĭ de copii la o şcólă publică şi au obţinut diploma de calificaţiune conform prescriselor legii.

4) In fine se dea declaraţiune, că se vor supune tuturor disposiţiunilor presente şi viitóre ale organelor nóstre bisericescĭ.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt: Léfă anuală de fl. 400 — şi banĭ de cuartir fl. 60. —

Suplicele se vor adresa Preşedintelui Comitetului parochial al Bisericei St. Nicolae din Braşov (Scheiu).

Braşov, 8 Aprilie 1895.

Comitetul parochial al Bisericei române ort. res. dela Sf. Nicolae în Braşov.

David Almăşan, preşedinte. 2 Arsenie Vlaicu, secretar.

Sz. 3592—1895. tlkvi

Arverési hirdetményi kivonat.

A brassói kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhirré teszi, hogy Honigberger Frigyes végrehajtatónak Mailath Simon végrehajtást szenvedö elleni 240 frt. tökekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék területén lévö Brassó város határán fekvö a brassói 3657 számú tjkvben 4731 hrsz. alatt elöforduló fekvöre 900 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az **1895 évi augusztus hó 22-ik napján d e. 8 órakor** a telekkönyvi irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 90 frtot készpénzben, vagy az 1881: LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a birósághoz elöleges elhelyezéséröl kiállított szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

Brassó 1895. évi április hó 30-án.

A kir. törvényszék mint tlkvi hatóság.

KOVACS,
egyes biró.

ABONAMENTE
LA
„GAZETA TANSILVANIEI“

Preţulŭ abonamentului este:

Pentru Austro-Ungaria:

Pe trei lunĭ.	3 fl. —
Pe şese lunĭ.	6 fl. —
Pe unŭ anŭ.	12 fl. —

Pentru România şi străinătate:

Pe trei lunĭ.	10 fr.
Pe şese lunĭ	20 fr.
Pe unŭ anŭ.	40 fr.

Abonamente la numerele cu data de Duminecă.

Pentru Austro-Ungaria:

Pe anŭ.	2 fl. —
Pe şese lunĭ	1 fl. —
Pe trei lunĭ	50 cr.

Pentru România şi străinătate:

Pe anŭ.	8 francĭ.
Pe şese lunĭ	4 francĭ.
Pe trei lunĭ	2 francĭ.

Abonamentele se facŭ mai uşorŭ şi mai repede prin **mandate poştale.**

Domniĭ, carĭ se vorŭ abona din nou, sĕ binevoiéscă a scrie adresa lămuritŭ şi a arăta şi poşta ultimă.

Administraţiunea „Gazetei Transilvaniei.“

Tipografia A. Mureşianu, Braşov.